

De schittering van een kleine ster

Kenia, december 2015

Tijdens een recent veldbezoek aan KidsCare in Kenia kwam de gedachte aan de kerststal in ons op. De omstandigheden waarin veel kinderen en hun verzorgers leven zijn echt slecht. Zeer arme families wonen in één ruimte met kippen, eenden en soms ook geiten. Dak en muren beschermen nauwelijks tegen wind en regen. De deur hangt aan wat touwtjes. Een lap op de grond doet dienst als bed. Aan een soort waslijn hangen de versleten kleren van het hele gezin. De rook van het kookvuur bijt in je keel. Ons westers beeld van de kerststal is eigenlijk veel te mooi.

KidsCare heeft zich het lot van de allerarmste families aangetrokken. Dankzij veel donateurs hebben zo'n 600 kinderen nu een kans op een toekomst. De kinderen krijgen voldoende te eten, hebben kleren en gaan naar school. De lemen huisjes worden stap voor stap opgeknapt en met economische projecten wordt gewerkt aan de zelfredzaamheid van de huishoudens. Gebleken is dat een beetje gerichte hulp al perspectief en positieve energie geeft. In de kerstsfeer kun je zeggen dat de schittering van een kleine ster genoeg is om een weg naar een betere toekomst zichtbaar te maken.

Anneke en Frans Disseldorp (Frans is een broer van Lisette) reisden in oktober mee naar KidsCare in Kenia. Tijdens de 'therapiedag' ontmoetten zij in het KidsCare-centrum 25 gehandicapte kinderen en hun verzorgers. Door de ogen van Anneke en Frans kunt u hieronder met deze kinderen kennismaken.

Voor KidsCare zijn er in 2016 wederom veel uitdagingen. Er zijn in onze plattelandsregio zo veel kinderen die zorg nodig hebben! Helpt u ons volgend jaar weer met uw financiële steun? Bedankt daarvoor.

We wensen u een schitterend 2016.

Lisette en Gerard Geenen

Therapiedag op het KidsCare Centrum

Tekst: Anneke Disseldorp

Foto's: Frans Disseldorp

Om de week komen er twee therapeuten van APDK (Association for the Physically Disabled of Kenya) naar het KidsCare Centrum in Mshiu om kinderen met een beperking te behandelen.

Als ik om half acht langs de conferentiezaal loop die als wachtkamer dient, zie ik de eerste moeder al zitten. Niet veel later zit de zaal behoorlijk vol. Ik ga even naar binnen om 'jambo' te zeggen en een hand te geven. Ondertussen deel ik lolly's uit en vraag naar de namen van de kinderen, maar al snel duizelt het me: Nymawi, Mtele, Mulwa... Ik maak een praatje met de moeders en Frans maakt foto's van de kinderen. Deze kunnen dan later ook gebruikt worden voor het behandeldossier

Van APDK is ook de leiding meegekomen: Salim en Leah. Terwijl de moeders wachten op de behandeling door een therapeut geeft Salim voorlichting en training over diverse onderwerpen: hygiëne, voeding etc. Deze week gaat het over de toiletgang. De moeders worden tijdens deze bijeenkomsten aangemoedigd om problemen waar ze tegenaan lopen met elkaar te bespreken. Je kunt immers van elkaar leren.

In maart 2015 is KidsCare een project begonnen om kinderen met een beperking in beeld te krijgen en waar mogelijk te helpen. Kinderen met een beperking zijn in Kenia nogal 'onzichtbaar'. Waar ze wonen? Hoeveel er zijn? Wat ze nodig hebben? Er was geen antwoord op te krijgen.

In korte tijd lukte het de sociaal werkers van KidsCare om daar verandering in te brengen. Hun zoektocht in de regio rond het KidsCare-centrum had effect. Het aantal gehandicapte kinderen dat 'zichtbaar' werd, liep binnen drie maanden op naar zestig. Te veel om tijdens de tweewekelijkse therapiedag te behandelen. Voor 43 kinderen is inmiddels in het kader van het KidsCare-thuiszorgprogramma een behandelplan opgesteld. Nieuwe kinderen worden noodgedwongen op een wachtlijst gezet.

Het thuiszorgprogramma van KidsCare voor kinderen met een beperking omvat onder meer:

- *De aanschaf van de nodige speciale hulpmiddelen (rolstoel, aangepaste stoel, braces, enz.)*
 - *Verbetering van de thuissituatie (sociaal en economisch) door sociaal werker*
 - *Specifieke trainingen voor de ouders/verzorgers*
 - *Begeleiding door een KidsCare-therapeut*
 - *Medische- en voedingsadviezen*
 - *Doorverwijzingen naar ziekenhuizen, speciale scholen e.d.*
-

Het is zo ver, de therapeuten gaan beginnen. Al snel hoor ik hartverscheurend gehuil, meestal van angst of pijn. Maar soms hoor ik ook geschater.

Ik kijk even om het hoekje. Daar ligt Mtende op de behandeltafel. Van zijn moeder hoor ik dat ze er anderhalf uur over gedaan hebben om hier te kunnen komen. Mtende kan zelf niet lopen, dus heeft ze hem hele stukken moeten dragen. Haar zoon heeft veel baat bij de behandelingen. Ze heeft van de therapeut geleerd hoe ze hem zelf kan masseren. Ze doet dat elke morgen en avond. Blij vangt ze de terugreis weer aan, op weg naar haar andere acht kinderen.

Daniel heeft een oogoperatie gehad. Hij heeft weliswaar cerebral palsy (hersenschadiging die de bewegingsfuncties verstoort) maar omdat hij zich fysiek verrassend goed kan redden, kan hij naar een speciale school. KidsCare helpt om hem op die school geplaatst te krijgen. Veel kinderen die naar de therapiedag komen, lijden aan hersenschadigingen veroorzaakt door zuurstofgebrek tijdens de bevalling. De gevolgen daarvan kunnen enorm zijn en dan kan er in medisch opzicht weinig meer gedaan worden dan fysiotherapie om de spasmen en samentrekkingen van de spieren wat los te krijgen.

Dit is Beja. Dankzij een oogoperatie is zijn gezichtsvermogen behoorlijk toegenomen. De therapeut was vandaag snel klaar met hem. Het gaat goed met Beja. Gelukkig komen er dus ook kinderen langs die na een korte periode weer zelf verder kunnen. Wel ongelooflijk dat Beja jarenlang met een oogprobleem heeft moeten rondlopen. Een kleine operatie was voldoende. Zijn moeder is zielsgelukkig. Eerder opereren was niet mogelijk. KidsCare heeft haar pas onlangs de weg gewezen.

Het volgende kind dat binnenkomt, staat niet op de lijst, terwijl de moeder zegt dat ze al eerder geweest is. Niemand doet er verder moeilijk over. Het kindje – zo te zien een meisje - is volgens de moeder vier jaar, maar het ziet er uit als een tweejarige. Moeder zegt dat er wel vooruitgang in de gezondheid van het kind zit en dat inspireert haar om zelf ook thuis te masseren. Wij zoeken leuke meisjeskleertjes voor haar en laten moeder een kleurig jurkje zien. Mama begint hartelijk te lachen en zegt: 'Dat zijn meisjeskleden!' Het kind blijkt dus een jongetje te zijn.

Mulwa is zes jaar oud. Hij lijdt aan epilepsie, maar wij kunnen ons niet aan het idee onttrekken dat er veel meer aan de hand is. Zijn toestand is zo slecht dat hij niets kan behalve liggen. Een speciale school zit er voor hem niet in. Deze tweewekelijkse behandeling brengt hem wat verlichting. We hebben een mooi overhemd voor hem uitgezocht. Staat best wel stoer. Ik vroeg me af hoe Mulwa er aan toe zou zijn geweest als zijn wiegje in Nederland had gestaan.

Na een aantal verdrietige verhalen is er weer plaats voor succes! Jumaa en Scarlet zijn voorbeelden dat bij tijdig ingrijpen erger kan worden voorkomen. Jumaa is geboren met klompvoetjes. Met een operatie en een speciale brace komt alles goed. De eenjarige Scarlet wordt in de gaten gehouden omdat ze een ontwikkelingsachterstand heeft. Ze maakt nu goede vooruitgang. Zo blijkt hoe belangrijk vroegtijdige zorg is. In het werkgebied van KidsCare is professionele zorg voor kinderen met een beperking meer uitzondering dan regel. KidsCare wil graag een bewustwordingscampagne in de regio op touw zetten. Het moet overal duidelijk worden gemaakt dat kinderen met een handicap veel verbeterkansen hebben.

Fatuma is een van de weinige meisjes die door haar vader werd gebracht. Dat maken we niet vaak mee en helemaal niet de manier waarop. Vader heeft zijn fiets aangepast om zijn dochter te kunnen vervoeren. Ondanks het feit dat dit meisje fysiek weinig anders kan dan lachen (gelukkig kan ze wel een lolly vasthouden) onderneemt deze vader de reis om zijn dochter alle hulp te bieden die er is. Een rolstoel zou hier uitkomst bieden.

Voor mijn verhaal heb ik Isaac tot het laatst bewaard. In mijn beleving staat hij model voor het merendeel van de Kenianen. Ondanks alle ellende toch blij zijn! Isaac is vijf jaar, maar ziet er uit als twee. Hij kan heel weinig. Na zijn zeer uitgebreide behandeling wordt hij aan een soort stoel gebonden om de weinige kracht die hij nog in zijn beentjes heeft te versterken. Ondertussen liggen er links en rechts van hem twee kinderen enorm te huilen, maar Isaac blijft lachen en probeert naar mij te zwaaien.

Op zo'n dag zitten mijn tranen hoog door alle ellende die voorbijkomt. Maar zolang al die ouders en kinderen vol goede moed naar huis gaan, slik ik mijn tranen in en zeg 'Kwaheri' (tot ziens). Ik hoop dat hier in deze uithoek in zuidoost-Kenia nog heel veel kinderen kunnen worden geholpen. KidsCare maakt voor hen echt het verschil. Op onze steun kan KidsCare blijven rekenen.

Bedankt dat u deze mooie ervaring met ons wilde delen!

Anneke en Frans Disseldorp